

Szemétdomb a Kada-hegy t

A közelmúltban megtartott környezetvédelmi nap alkalmából természetbarátok, horgászok, diákok keresték fel a lakiteleki Tóserdőt és az üdülőterületet, ahol a tájvédelmi körzet lomtalanítása volt a feladat. A csaknem százfőnyi társaság mintegy negyven műanyag zsáknyi, mások által otthagyott, szétdobált szemetet gyűjtött össze, melynek elszállításáról a Lakiteleki Nagyközségi Tanács gondoskodott.

A szikrai vasútállomástól a sínekkel párhuzamosan egy dűlőút vezet az úgynevezett Kada-hegy tőszomszédságában levő fiatal fenyőerdőn keresztül. Már a bevezető útszakaszon műanyag, papír, gumihulladék és szeméttel telt szemétdombok jelzik, hogy az alig egy kilométerre levő természetvédelmi területől itt más is található.

Gyalogosan vágok neki az útnak. Alighogy beérek a szemétkupacok közé, egy kerékpáros halad el mellettem a dűlőúton. Megállítom és a szemétdomb felől kérdezem a 73 éves Molnár Jánosné, aki négy évtizede, hogy a szikra 91. szám alatt lakik:

— Már tíz éve is van annak, hogy ide telepítették. Először arról volt szó, hogy csak ideiglenes lesz, de mint látja — és a kezével maga köré mutat — ez itt bejött. Rettenő a bűz, a piszok.

Mindig csak nyugtatgatnak

A Makai dűlő 81. számú takaros házikő homlokzata a szemétdombra néz. Érkezésemkor a 65 éves Aradi Józsefné botorkál ki a házból és bizonytalan léptekkel támaszkodik a fém görbebotra. Tőle is a körülmények felől érdeklődöm:

— Már több mint tíz éve, hogy itt a telep. Egyre nehezebbé válik a helyzetünk. A víz ihatatlan, fojtogat bennünket a kegyetlen füst, mert tudja, sokszor felgyújtják az illetéketlenek, no és rengeteg a patkány.

Távolabb, az úgynevezett Horváth-kastély udvarában Molnár Margit éppen a ház végében levő lajtából enged a vizet. Három kiskorú gyermekévé és az apósával él a házban:

— A védőnő is csak ígérte, hogy intézkedik, de mindmáig semmi, pedig amint látja, nem embernek való környezetben élünk. Szerencsére a Szikrai Állami Gazdaságtól kaptunk egy lajtót, így ivóvizünk van. De azontúl hiába irunk bárhová, nincs segítség...

Beszélgetésünk közben jön oda a ház másik lakója. Bagi Mária is, karján a 15 hónapos kislányával, és belőle is dől a panasza:

— Nézze meg — és felhúzza a gyermek lábán a nadrágot. Ezek a vörös foltok mind a víztől vannak. De ez a gumifűs-

tős levegő sem használ senkinek. A kutyunkat pedig a Kőjál lezáratta, mert állítólag mérgezett a vize. Nem is csodálkozom, hiszen itt engedik le azt a sok ipari és háztartási szennyvizet is.

Az ügy helyi érdekképviselője a Szikra 83. szám alatt élő 68 éves Kapus Mihály bácsi, aki elkeseredetten legyint az érdeklődésem után:

— Írtunk már levelet a tv Ablak-szerkesztőségéhez, a megyei tanács vizügyi osztályához, de most is, a legutóbb küldött levelükben is csak nyugtatgatnak. A Szikra tsz sem segít, pedig onnan mentem nyugdíjba — mondja és egy nagyot sóhajt. Mi lesz velünk, Istenem?

Hasonlóan vélekedik a szomszédjában lakó Sztankovánczki Pálné is, aki három kiskorú gyermeket nevel a szemétdomb tőszomszédságában. De az utcabizalmi sem tud többet mondani, aki már a tanácsuléseken is szóvá tette a problémát.

Ha felgyullad, eloltjuk

Major Józsefné, a Lakiteleki Nagyközségi Tanács elnöke:

— 1980-ban készült az első rendezési terv és annak idején a Bács-Kiskun Megyei Tervező Vállalat úgy ítélte meg, hogy ez a terület felel meg legjobban erre a célra, mivel távolosik a lakó- és üdülőterülettől. És hat évvel később